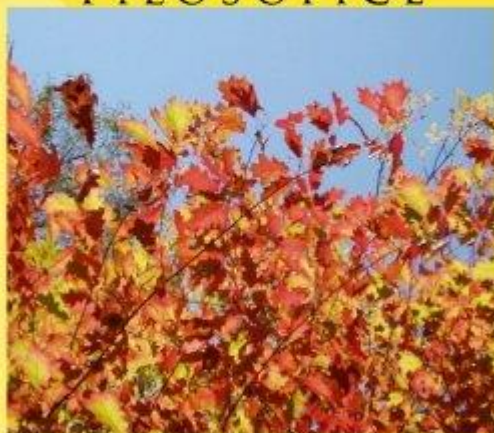

PARADIGMA ETERNITATII

POEME
FILOSOFICE

SORIN CERIN

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

SORIN CERIN

**PARADIGMA
ETERNITĂȚII**

Poeme filosofice

2016

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1540375650

ISBN-10:
154037565X

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedeează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată –

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori,

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvia Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronică literară scrisă de Elvia Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

râvnesc poezii ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronică dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocând un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, de ajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Ecclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde câteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decât Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decât melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvântul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejzii.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărâte de

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțeleșuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rățăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „se vinde scump la tezgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durtăți de limbaj, cu particularități ale existențialismului sarteian, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mînuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvîntului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat original al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșterește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mîzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frînge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasă hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinesc ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditație" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

cutezantei si al aventurii spiritului in permanenta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:**
"Intellectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot maeștrii, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Ploi de Furtuni Sentimentale**
- 2. Către un Țel**
- 3. Pe zebra Binelui și Răului**
- 4. Moarte de Beție**
- 5. Bat străzile**
- 6. De Crucea căruia**
- 7. La nunta Întrupării cu Țărâna**
- 8. Pare dezinteresat**
- 9. Cerul Rezistenței**
- 10. Nisipul pustiu al Clepsidrei**
- 11. Născută cu dedicație**
- 12. Icoanele Torturii Făcătoare de Minuni**
- 13. Izvorâtă din genele Apei Vieții**
- 14. Cu tolba goală**
- 15. Care să fi fost Sensul?**
- 16. Este unul singur**
- 17. Libertate și Fericire**
- 18. Ca să devenim Umbra**
- 19. Timp anchilozat**
- 20. Legitățile care se perindă**
- 21. Hazard controlat**
- 22. A toate Trecător**
- 23. Oase**
- 24. Închizătoare și deschizătoare**
- 25. Aerul unor Înălțimi**

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

- 26. Clopotele unui Parastas al Fericirii**
- 27. Încercând să străbatem**
- 28. Ca Nimănuî Altcuiva**
- 29. Sângele care ne-a zămislit**
- 30. Mai departe la porțile Morții**
- 31. Citadină**
- 32. Sângele Liberului Arbitru**
- 33. Cu toate nebuniile Iluziilor sale**
- 34. Afiș**
- 35. Nivelele astrale ale Universurilor
Paralele**
- 36. La Nașterea Absurdului**
- 37. Neant și Angoasă**
- 38. Străinul Subconștientului Vieții și
Morții**
- 39. Dar și Morții**
- 40. Prin ascunzișurile Cromozomilor**
- 41. Fără cască de protecție**
- 42. Ordonanță de Urgență**
- 43. Abajurul Veiozei**
- 44. Inchiziția Cunoașterii**
- 45. Spațiu Locativ**
- 46. Sursa Nașterii Multiverselor**
- 47. Paradigma Eternității**
- 48. Ierarhia Criminală a Sistemului**
- 49. Cimitirul Venelor Pustii**
- 50. Lichidul Amniotic al Ființării**
- 51. Avatar și Moarte**
- 52. Democrația Libertății și Fericirii**
- 53. La departamentul reclamă și
împachetare**
- 54. Grația de odinioară**
- 55. Contrarii și Contradicții**
- 56. Cât de reale sunt Umbrele**
- 57. Deșertăciunea Deșertăciunilor**
- 58. Întrucât Personalizările Persoanei**

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

- 59. Atât de Norocoase**
- 60. Făurind Lumea pe care o trăim zilnic**
- 61. Întregind Visele existențiale**
- 62. Cu oiștea prin garduri**
- 63. La Cetatea Norocului Existențial**
- 64. Marea Greșală Universală**
- 65. Judecata dreaptă a Crimei**
- 66. O Lume dezaxată**
- 67. Pe Veranda Non-Sensului**
- 68. Substituire**
- 69. Praf Cosmic al Absurdului Existențial**
- 70. Procese Ontologice și Gnoseologice**
- 71. Derivație Gnoseologică**
- 72. Dau fără greș**
- 73. Loțiune dezinfectantă**
- 74. Vărsatul de Vânt al Întâmplărilor**
- 75. Umbra Existențială a Lumii**
- 76. O Întrebare delicată**
- 77. Învârteli existențiale**

1) Ploi de Furtuni Sentimentale

Părul despletit al Viselor,
lovit de briza Țărâniei,
în care ne-am întrupat Orizonturile,
cade răsfirat în valuri de Priviri,
peste țărmurile Cuvântului Primordial,
care înoată prin Sângele care fierbe,
în Amintirile,
cu aripi încleștate-n căderea,
Ploilor de Furtuni Sentimentale,
peste fața ridată a unui Timp,
înecat într-o Lacrimă înghețată,
dintr-o Eternitate de chihlimbar,
ce uitase de-atât de demult,
de Pașii pe care i-am presărat,
printre petalele Fericirilor,
încât a început să le numere una câte una,
să vadă care dintre ele iese victorioasă,
și ultima a fost,
Uitarea.

2) Către un Țel

Ne-am spălat Nașterile,
cu Sângele Întrebărilor lăcuite,
pe Parchetul Aspirațiilor,
în oglinda căruia,
ne priveam Realitatea augmentală a Zâmbetelor,
ce înfloresc acum,
în lemnul ros și putred al Pașilor,
pe care i-am călcat în picioare,
fugind de ei,
către un Țel,
care locuia într-o frunză ruginită,
ce nu a mai prins,
Primăvara Ochilor de Fântâni,
din care să ne bem Apa Vieții,
până în adâncurile Paharului Destinului,
pe care să-l spargem la tălpile Morții,
ca ofrandă,
adusă,
Iubirii,
care cu siguranță,
își va tăia venele în cioburile lui,
sinucigându-se.

3) Pe zebra Binelui și Răului

Zori de Întuneric,
erup din Vulcanii Dorințelor,
ce-au renunțat la Existență,
aruncându-se în săgețile otrăvite ale Cuvintelor,
care nu le-au înțeles fierbințeala existențială,
a Patimilor care-i ningeă de fiecare dată când,
Soarele-și începea refrenul Zilei,
spălându-și Gândurile,
cu câte o cafea amară de Dimineață,
pentru a fi cât mai lustruite pe fața Destinului,
care privește prin lentilele lor,
trecerea Timpului,
pe zebra Binelui și Răului,
a Iluziilor Vieții,
care lucrează de zor,
pentru Moarte.

4) Moarte de Beție

Orizontul Patimilor,
sătul de Cerul plin de gradele Stelelor alcoolice,
de pe epoleții Deșertăciunilor avansate în grad,
a decis să se ascundă-n Noaptea Conștiinței,
unde mai bâjbâie și azi,
printre ruinele Promisiunilor,
ajunse Madame de fete,
care n-au fost niciodată îndeajuns de mari,
pentru a Conștientiza Existența,
la Bordelul Așteptărilor,
unde Iluziile Vieții,
livrează cât mai multă Moarte,
de Beție,
amețind Lumea într-atât,
încât și aceasta a căzut,
prin șanțurile igrasioase ale Nimicniciei,
de a mai da Naștere vreodată,
unui Adevăr Absolut.

5) Bat străzile

Adrese stricate,
bat străzile fără nici o destinație,
așteptând să le cadă în sânii secați,
de Fântâni răzvrătite,
câte o Stea,
de pe bolta unei Zodii a Fericirii,
care să le sugă,
Laptele Primordial al Conștientizării Cuvântului,
ce-a născut Universul,
Ochilor căzuți,
din Cerurile reci și lacustre,
stropite de Furtunile Lacrimilor,
care spală străzile pline de Singurătate,
a Ridurilor rătăcite pe frunțile Clipelor,
în care ne pierdem,
Viața,
la ruleta unui Destin,
care n-are nici o șansă,
înaintea,
Morții.

6) De Crucea căruia

Clapele dezacordate ale Vremurilor,
stabilesc ora de sosire a trenului Existenței,
în gara Nașterilor,
unde sunt atât de multe Cuvinte afumate,
de licorile bahice ale Destinelor,
încât abia se mai pot ține pe picioare,
pentru a înjgheba un Nume,
pe care să-l purtăm,
în spinarea propriilor Iluzii ale Vieții,
dintr-un Cimitir înecat în Sângele Destinului,
de Crucea căruia,
să ne atârnăm întreaga Viață,
Moartea,
care zace înfometată,
în noi.

7) La nunta Întrupării cu Țărâna

Eram atât de departe,
de mine însămi,
încât am simțit,
că am nevoie de o Moarte,
ca să pot reveni,
pe țărmul,
unde Libertatea,
și-a ars pe rug,
toate Clipele,
primite cadou din partea mea,
la nunta Întrupării cu Țărâna,
în care-am fost amestecat,
pentru a deveni,
aluatul,
pâinii aburinde,
a unei Zile,
de Naștere,
care azi,
a devenit mocirla unei Amintiri,
purtată de Trecut,
la butoniera Deșertăciunilor.

8) Pare dezinteresat

Oare de ce Stelele și-au ales,
șaua acestei Lumi?,
pe bolta Ochilor căreia,
să călărească caii neîmblânziți,
ai Destinului,
ars de Focul Sacru al Suflării,
unor Potcoave care și-au uitat Norocul,
în Cuvântul Primordial al Facerii,
ce pare dezinteresat,
de această fărâmbă de Respirație,
întrupată în Țărâna,
lăsată să poată iubi,
în voia Sortii,
până și Moartea.

9) Cerul Rezistenței

Tortura,
este unul dintre cele mai comune feluri de mâncare,
servite de Lume,
la cantina săracilor cu duhul,
care caută soluția veșnică a Fericirii,
în fierăria unde se produc lanțurile Destinelor,
pentru Tălpile,
prin care ne calcă Cerul Rezistenței,
la Existența,
veroasă și coruptă,
a Creației,
gata oricând să explodeze,
din vulcanul Aspirațiilor sale,
prea strâmt ca să mai poată îndura,
impozitul datorat,
Morții.

10) Nisipul pustiu al Clepsidrei

Remușcări mușcate,
de Vânturile Deșertăciunilor,
stau la ferestrele închise ale Cuvintelor,
care și-au retras Inimile,
de pe Taraba Promisiunilor,
unde Existența,
își vinde zilnic,
porția sa de Moarte.

Doar felinarele stinse ale Stelelor Căzătoare,
ne mai amintesc,
că odată luminau,
Căile existențiale ale Conștiinței,
pe care mergeau caravanele Destinelor,
care s-au pierdut pentru totdeauna,
în nisipul pustiu al unei Clepsidre,
a cărei scurgere s-a încheiat,
de mai demult decât toate Vremurile,
unei Iubiri.

11) Născută cu dedicație

Fântânile Apusurilor,
ne dau Apa binefăcătoare a Sângelui,
băut de Norii Întrebărilor,
care devin din ce în ce mai amenințatori,
peste degetele fără verighete,
în singurate și pustii,
ale unor Răspunsuri,
care nu mai pot număra,
Eternitățile Clipelor,
care s-au sinucis,
în Viața unei Iubiri,
născută cu dedicație,
Morții.

12) Icoanele Torturii Făcătoare de Minuni

Sfinții Lipitori,
sug Sângele Conștiinței,
lăsând carnea flească a Viselor,
să cadă pe osatura unei Zile,
fără coloană vertebrală,
care duce în spinarea poleită cu Sarcasm,
Genunchii fără număr,
ai închinăciunilor,
la Icoanele Torturii Făcătoare de Minuni,
ale unei Existențe,
care și-a recondiționat Stâlpul Infamiei,
într-o Biserică a Iubirii,
datoare cu o Naștere,
Destinului,
la care se intră,
doar dacă plătești prețul piperat,
al Morții.

13) Izvorâtă din genele Apei Vieții

Ningea cu Promisiuni,
peste zăpada murdară a Iubirii,
care pendula,
între Adevărul Absolut al Privirii,
și Minciuna,
izvorâtă din genele Apei Vieții,
pe care o conștientizam,
ca fiind Începutul și Sfârșitul,
Universului,
care ne spăla drumul solitar al Gândurilor,
pe care le-am transformat,
în cârpe de șters praful stelar,
din Cuvântul al cărui Destin,
ne-a întâlnit,
pe strada umedă și plină de igrăzie,
a Morții,
de noi înșine.

14) Cu tolba goală

Stelele Lumii,
și-au pierdut verighetele,
Ființării și Devenirii,
în oceanul rămas vacant,
al unei Lacrimi,
care ne-a devenit Apa Vieții,
pe care să o bem până la saturație,
atunci când ne vom îneca,
cu Moartea.

Florile ofilite ale Zâmbetelor,
mai stau și azi,
în gâsra unor Speranțe,
pe care ni le-a vândut Deșertăciunea,
atunci când a venit,
de la vânătoare de Timp,
cu tolba goală,
a Adevărului Absolut.

15) Care să fi fost Sensul?

Cât Început,
de Lacrimă a Apei Vieții,
să fi avut Universul în el,
încât să-i măsoare Nesfârșirea,
unui Sfârșit,
încolțit în genele,
propriei Conștientizări?

Care să fi fost Sensul,
Sfințeniei și Divinității,
în Lumea Adevărului Absolut,
neoglindit,
în Cunoașterea noastră,
a Binelui și Răului?

16) Este unul singur

Într-o Lume a Reperelor,
unicul Adevăr,
este Debusolarea,
limbilor de ceasornic,
care se încâlcesc la fiecare bătaie de Inimă,
a unei Clipe alcoolice,
pe care a pierdut-o Timpul,
din buzunarul propriei sale Deșertăciuni,
singura care a înțeles,
că Sensul Existenței,
este unul singur,
Moartea.

17) Libertate și Fericire

După Moarte,
Libertatea,
este cel mai greu lanț,
legat de gâtul Existenței.

Fericirea,
a dobândit mai multe Lacrimi și Sudoare,
decât toate Coșmarurile Noptilor,
din Inimile stoarse ale Împlinirii,
la un loc.

18) Ca să devenim Umbra

Adevărul Absolut,
este o constantă a Morții,
pe care nu-l vom putea conștientiza,
mai mult,
decât o cunoaștem pe ea.

Realitatea,
Ființării și Devenirii,
îmbracă veșmântul unui Sumar,
al Torturii,
de a reclădi,
ruinele lăsate de adevărata Existență,
care s-a oglindit în Cuvântul primordial,
ca să devenim Umbra,
a ceea ce numim
Esență,
Structură,
și Sistem.

19) Timp anchilozat

Vremea Vremurilor,
a venit peste Eternitatea Clipei,
care și-a spart Clepsidra,
ce cântărea întregul plumb topit,
al Ființărilor,
care s-a scurs,
prin venele pline de artrită existențială,
ale Timpului anchilozat de atâtea Iluzii,
ce-abia mai poate merge,
în cârjele căruia,
și-a făcut spațiu vital,
Conștientizarea,
Vieții și a Morții.

20) Legitățile care se perindă

Cuvântul Primordial,
s-a întrupat în Energia Existenței,
pentru a da Sens,
Universului,
lovit în creștetul stelar,
de Legitățile care se perindă,
pe la masa adâncă a Tăcerii,
Jocurilor de Noroc,
ce-așteaptă,
să fie mântuite,
de Moartea izbăvitoare,
a Patimilor,
Dorințelor și Speranțelor,
care nu se pot îneca,
în apele tulburi ale Vieții,
oricâte praguri ar trece,
Cascadele existențiale,
din sufletul apăsător,
al Zilei.

21) Hazard controlat

Democrația,
este un hazard controlat,
al Sfințeniei,
care se pretinde Morala,
ce a tăiat buricul Lumii,
la botezul acesteia,
cu Suferința goanei după Fericire,
care nu s-a mai terminat niciodată,
fiind un Sens existențial,
al Vieții,
care oricât ar alerger de tare,
fugind de Cimitirele din propriul Sânge,
tot în brațele salvatoare ale Morții,
își va desăvârși Existența.

22) A toate Trecător

Adevărul Absolut,
a creat cel mai important joc al Existenței,
dându-i acesteia,
Conștiința care-i Conștientizează,
propria sa Persoană,
Personalizată,
în Cunoașterea,
de Sine,
care a născut Universul,
cu toate nivelele sale astrale,
din care ne-am întrupat simțirea,
purtată pe aripile Destinului,
atât de dator Morții,
încât,
până și ciobul Oglinzii,
în care s-a reflectat,
adevărata Lume,
de dinaintea noastră,
a cărei Umbră suntem,
noi cei de azi,
a tăiat venele,
Orizontului de necuprins al Veșniciei,
încă de la Începuturile Vremurilor,
născând Timpul,
a toate,
Trecător.

23) Oase

Cât de liberi se nasc Zorii,
până când Orizontul le pune zgardă Depărtărilor,
odată ce se luminează,
peste Prezentul,
Societății de Consum,
a Oaselor albite,
de Zilele care sfâșie,
carnea Vremurilor,
ce au rămas dezgolite de orice conținut,
numai bune de confecționat însemne funerare,
la mormintele Istoriilor,
din Cimitirul genetic al Sângelui,
plin de cruci de oase,
stâlpi de oase,
grămezi de oase,
Cuvinte de oase,
din care a rămas,
Deșertăciunea.

24) Închizătoare și deschizătoare

Ne-am născut,
ca să ne îmbrăcăm,
Cuvintele goale de Conținut,
care lăncezesc zgribulite,
de frigul lipsei de Conștiință,
pe veranda Ochilor,
ce le închid adeseori Speranțele,
cu Pleoapele grele de plumb,
căzute din Cerul genetic al Neșansei,
Iluziilor Vieții,
închizătoare și deschizătoare,
de același Drumuri,
ale Absurdului,
care duc mai repede sau mai târziu,
spre Moarte.

25) Aerul unor Înălțimi

De ce Stelele Căzătoare n-au nevoie,
de aripile Nemărginirii,
ca să zboare,
iar Îngerii căzuți din Cerurile Iubirii au,
chiar dacă Totul,
se supune unui Destin al Morții?

Poate din cauza aerului unor Înălțimi,
ale căror Ierarhii,
nu există pentru Universul,
ce pare a nu avea,
atât de mult uman în el,
față de Dumnezeuul creat,
după chipul și asemănarea Omului?

26) Clopotele unui Parastas al Fericirii

Borurile largi ale Deșertului,
din Pălăria roasă a Anilor,
acoperă,
Florile Zâmbetelor,
de pe fața ridată a Sufletului,
unui Timp,
obosit de-atât de multă Sfințenie,
a Religiilor Desfrâului,
din jobenul de magician al Absurdului,
care-i încătușează Veșnicia,
transformându-l,
în Clopotele unui Parastas al Fericirii,
pierdută în Lacrima,
unei Morți,
neanunțate,
de nici o Primărie a Vremurilor,
unde se dau legități Conștiințelor,
vreodată,
undeva-cândva,
într-o Lume,
a Nimănu.

27) Încercând să străbatem

Măsurăm distanțele în Ani Lumină,
iar Suferința și Fericirea,
în Sfințenie,
fără să putem aprecia vreodată,
câtă Lumină Divină am irosit,
încercând să străbatem,
drumurile,
Perfectiunii,
care ne-au albit oasele Clipelor,
în lupta continuă dintre,
Viitorul incert,
și Trecutul pe care am dori să-l schimbăm,
de hainele soioase,
folosite la muncile grele ale destinului,
care l-a pus să facă și să desfacă,
cele mai murdare,
Întâmplări.

28) Ca Nimănuî Altcuiva

Oare de ce Zilele s-au născut,
într-o Lume deocheată,
care trage într-una cu ochiul,
Vorbilor Goale,
vânate de Vântul existențial al Iubirii,
spre a fi puse la uscat de Lacrimi,
pe gardurile putrezite,
ale Anilor dărăpănați,
ce abundă în desfrâu și delăsare,
crezându-se nemuritori,
în fața unei amărăte de Vieți,
care ne-a vândut mereu,
pe Taraba Destinului,
numai pontul cel mare,
al Morții,
pentru care trebuie să-i mulțumim,
ca Nimănuî Altcuiva.

29) Sângele care ne-a zămislit

Destinul rupe Apa Vieții,
încă de la Nașterea zămislită Morții,
când primul strigăt,
își ceartă Eternitatea Clipei,
care l-a părăsit,
lăsându-l să înoate pe uscat,
întreaga lui Viață,
ce o are de cărat,
pe spinarea încovoiată a Anilor,
care și-au tocit copitele Speranțelor,
de-atât de multe drumuri,
tăiate în stânca dură,
a Suferințelor și Fericirilor,
care duc fără nici o ezitare,
la Cimitirul Genetic,
al Sângelui,
care ne-a zămislit.

30) Mai departe la porțile Morții

Iarba tăiată a Viselor,
din nopțile singurătății,
îngrașă carnea Clipelor pierdute,
prin Labirinturile Uitării,
care ne-au făurit,
puterea de a merge mai departe,
prin praful stelar al Deșertăciunii,
care ne-a donat o grămadă de Zodii,
ale căror numere nu ni se potrivesc,
Menirilor,
pe care le dorim a fi,
Făcătoare de Minuni,
la porțile,
Morții,
unde batem cu toții,
într-o Zi,
când se împlinește îndeajuns,
Destinul,
încât să nu mai dorească,
nimic din Sângele compromis,
al Stelelor,
care ne-au găzduit,
Veșnicia,
din Inima Iubirii.

31) Citadină

Resturi de Simțiri,
aruncate de bogăția citadină,
unor Sentimente,
la Risipa existențială,
a unor Fericiri,
care sunt smulse din rădăcinile propriului Timp,
pentru a fi recondiționate,
în fabricile Facerilor de Sentimente,
spre a fi vândute,
în Vitrinele Bordelurilor Gândirii,
unde fiecare Conștiință,
are un număr codificat al Destinului,
obligat să plătească taxe Iluziilor Vieții,
până când Furtunile Adevărului,
vor sparge toate Ferestrele Zilelor,
acoperite cu draperii groase de Obrăznicie,
ale Societăților de Consum,
Absurd.

32) Sângele Liberului Arbitru

Roiuri de Virgule,
ce nu au nimic de spus Existenței,
se năpustesc asupra unui Cuvânt,
care n-a înțeles îndeajuns Sensul,
Iluziilor Vieții,
dezlănțuite,
asupra Conștiinței,
care nu le-a Conștientizat,
Clipelor,
îndeajuns de meticulos,
Pașii tulburi ai Destinelor,
atunci când sunt cedate,
Străinului Subconștient,
ce vrea să stingă,
Genele incendiate de Adevărurile Relative,
îmecate-n Sângele,
Liberului Arbitru,
care ne lasă să facem orice altceva,
în afară de Moartea,
pe care în loc să o percepem,
ca Absolutul Eliberării de Sine,
devine,
Opusul Totului.

33) Cu toate nebuniile Iluziilor sale

Zile descătușate de Inimi,
se îndreaptă spre drumul fără de întoarcere,
al Apusurilor mânjite cu Sângele scurs,
din Patimile unor Iubiri,
pe care nici Indiferența,
atât de loială oricărui Compromisuri,
nu a reușit să le înțeleagă Sensul,
pentru care,
Toate câte sunt create în Univers,
au fost menite să dezlege,
unul din Nodurile Gordiene,
legate de Creație,
în gâtul înecat al Cuvântului Primordial,
ce undeva-cândva,
nu reușea să spună nimic altceva,
în afară de Moarte,
ca pe urmă să realizeze,
că pentru a primi încuviințarea ei,
de a-i deveni mireasă a Marii Contemplări Universale,
din Inima sa,
avea nevoie iminentă,
de Viață,
cu toate nebuniile Iluziilor sale.

34) Afiș

Smârcurile Conștientizărilor,
duse de Vânturile Pustiului,
din realitatea augmentală,
a Viitorului,
usucă Conștiințele Adevărilor,
într-atât de mult,
încât carnea Esenței lor,
va rămâne îmbălsămată,
pentru deliciile Deșertăciunii,
atât timp cât va ține afișul,
Vremea nebună și destrăbălată,
a Vremurilor,
care va înota prin Urmele tulburi,
ale Coșmarurilor,
din Cimitirele genetice,
ale Fericirilor,
care au devenit casa de piatră,
care nu se va sfârâma niciodată,
a Morții.

35) Nivelele astrale ale Universurilor Paralele

Niciodată n-au fost,
mugurii Primăverii,
din Conștiința Morții,
mai convingători,
decât atunci când au dat jos,
ochelarii de cal ai Vieții,
spre a-i arăta fețele desfigurate de ură a Iluziilor,
pe care Existența le-a sorocit,
să ne fie îndrumător,
pe drumul datoriei noastre,
de a lupta pentru Fericire,
cu orice mijloace avem la îndemână,
în afară de Adevărul Absolut,
responsabil pentru Conștientizarea,
tuturor nivelelor astrale,
ale Universurilor Paralele,
care ne făuresc direct sau indirect,
Destinul.

36) La Nașterea Absurdului

Visul Nemărginirii,
și-a încruntat,
sprâncenele munților de ziduri,
ale Cuvintelor,
decăzute din drepturile părintești ale Lumii,
fugită de la casa Timpului,
pentru Spațiul,
care i-a promis câțiva Ani Lumină în plus,
la leafa Deșertăciunilor,
care a rămas neplătită,
de dinainte ca Vremea Vremurilor,
să fie fată mare,
în Bordelul nesăbuiței unui Destin,
care i-a venit de hac,
siluind-o,
să nască Moartea,
a cărei Existență
striga după Viață,
la Nașterea Absurdului.

37) Neant și Angoasă

La Târgul Vieților,
Existențele își vând pe nimic Timpul,
care le-a clădit imperiul financiar al Iluziilor,
ale căror bănci de date,
știu mai bine ca oricine,
câtă Moarte mai are de datorat,
Ființa,
care și-a aruncat propria Ființare și Devenire,
la coșul de gunoi,
al Coșmarurilor Societății de Consum,
care produce Neant și Angoasă,
la norma,
stabilită de comun acord,
cu cerințele Paradisului,
ale cărui Infern,
au devenit literă de lege,
în măruntaiele ascunse ale Creației.

38) Străinul Subconștientului Vieții și Morții

Orizontul Existenței,
pare a fi rămas pustiu de Timpul,
care-i taie Trecerea sângerândă,
peste Apusul unor Sentimente contradictorii,
ce spirjină Cerul Speranțelor,
cu Pașii lor apăsați,
ce lasă urme adânci,
în țărâna întrupării unei Clipe,
în care nimeni n-ar fi crezut,
că este Începutul și Sfârșitul Veșniciei,
din Lacrima în care și-a ascuns Fericirea,
Norocul,
înotând spre Desăvârșirea Adevărului Absolut,
alături de Străinul Subconștientului,
Vieții și Morții.

39) Dar și Morții

Greu și surd,
cad stropii de plumb topit,
peste Sângele,
prădat de propriul Suflet,
devenit peste Noaptea,
unor Priviri reci și insalubre,
tâlhar la drumul mare,
ce cotrobăie,
prin cotloanele ferecate ale Inimii,
încercând să-i fure,
virginitatea Conștiinței,
pe străzile pline de Adevăruri,
care trebuie învățate să nu mai doară,
atunci când sunt destăinuite,
Fericirii,
dar și Morții,
care i se prelinge prin vene,
Timpului neiertător.

40) Prin ascunzișurile Cromozomilor

E atâta fierbințeală pe frunțile Iubirilor,
încât au început să curgă,
Păcatele Originare Obligatorii,
ce-au fost înghețate,
prin ascunzișurile Cromozomilor,
în șiroaie de Lacrimi existențiale,
pe obrazul unui Timp inert și insensibil,
conștient,
că nu-și mai poate trece Genele,
pe podul dintre Ființa și Neființa,
unei Lumi,
din Inima unui Cuvânt,
ce nu a crezut niciodată,
în Biserica Destinului,
care se prăbușește în mocirla,
unui Trecut,
pe care nici Viitorul,
nu-l mai primește în casa sa de oaspeți,
zugrăvită de Iluziile Vieții,
spre a-i fi cât mai primitoare,
Morții.

41) Fără cască de protecție

Lasă-mi Doamne,
moartea în pace,
fiindcă vreau ca toate Clipele,
să înțeleagă cât de importante sunt,
Săbiile Cunoașterii,
în carnea vie a Fericirii,
vândută la kilogram,
Umanității,
care n-are voie să o mănânce,
fiind bolnavă de grăsimi,
în Sângele omniprezent,
al unor Gene,
decapitate,
care ne-a făcut cadou Absurdul,
unei Morți,
care ne-au înghețat,
Privirile,
neanunțate,
că vor muri,
ale Cuvântului Primordial,
care și azi patinează,
pe Sufletul Lumii,
fără cască de protecție.

42) Ordonanță de Urgență

Pălmii fermecate,
trase peste obrajii îmbujorați ai Creației,
de atât de multe Felicitări,
datorate Morții,
plictisite de Zâmbetele Florilor,
care ne-au regăsit,
petală cu petală,
Moartea,
din colțul sărat cu invective,
al Iluziilor,
ce n-au altă șansă,
decât să-i scrie Cerului,
că sunt de acord cu Destinul,
venit ca Ordonanță de Urgență,
de la Creatorul pustiit,
de Legitățile,
îmecate-n brațele unei Vieți,
a Nimănui,
pe care nu vrea Nimeni,
să o mai îngroape,
în Pustiurile,
Neșansei,
din Sângele Genelor,
pierdute-n Amintirile unui Trecut,
spălat mai demult decât Vremea,
pe Tălpile căzute în Mocirla,
Inocenței și Virginității.

43) Abajurul Veiozei

Creatorul ne-a furat Virginitatea Clipelor,
la masa Tăcerii Cuvintelor,
unde trebuia să pierdem,
Abajurul Veiozei,
Liberului Arbitru,
topită după Existență,
pentru a rămâne cu ochii știrbiți,
de Lumina dură a Deznădejdii,
reciclată pe fruntea căzută în dizgrație,
a Timpului,
condamnat,
să-și numere fiecare Moment,
până când Moartea,
îl va despărți,
de el însuși.

44) Inchiziția Cunoașterii

Gratii de Soare topit,
luminează încăperile Sufletului,
din Inchiziția Cunoașterii,
care ne-a dat Lumina Divină,
a Morții.

Lacăte grele de Conștiință,
stau ruginite,
de dinainte de a fi Existența,
așteptând să fie sparte,
de către Destinul tâlhar,
al Creației Crimei Organizate,
a Societății de Consum,
care ne-a născut,
fără drept de apel,
Morala.

45) Spațiu Locativ

Câtă Libertate,
să fi avut Existența,
când a fost de acord să moară,
pentru a naște Viața?

Care Destin,
ar fi reușit să-și scrie Cartea Victoriei,
dacă Veșnicia,
l-ar fi primit,
în Spațiul ei Locativ,
al Cimitirelor,
din Genele Sângelui,
Nașterii,
care ne-a vândut Morții?

46) Sursa Nașterii Multiverselor

Pietre de moară a Trecerii Temporare,
atârdate,
de giulgiul însângerat,
al Norilor,
din Cuvintele torturate și stigmatizate,
de Existența,
al cărei Scop,
este Determinarea Ființării,
ca și Cauză,
a Conștientizării de Sine,
adevărata sursă a Nașterii Multiverselor,
cu toate nivelele lor astrale,
răsfirate printre degetele,
Personalizărilor Persoanei,
a cărei Mare Contemplare,
definește,
noi Lumi,
stigmatizate,
de Energia Spirituală a Cunoașterii.

47) Paradigma Eternității

Ironia Facerii Lumilor,
constă în derapajele necesare,
instituirii Morții,
ca și Paradigmă a Existenței.

Liberalizarea cursului de schimb,
al Eternității Clipei,
a dus la prăbușirea Timpului,
fiindcă oricine își putea permite Veșnicia,
fără să asude îndeajuns de mult,
încât propria sa Existență,
să se înece,
în Apa Vieții de Apoi,
unde Paradigma Eternității,
și-a dat seama că nu se poate împărți,
în fragmentele ciobite de vreun Destin,
fiindcă altfel ar deveni,
Trecătoare,
murind.

48) Ierarhia Criminală a Sistemului

Conștiințele,
s-au năruit pe Turlele de Biserici,
ale Gândurilor,
orbite de Credința,
în Viața Sângelui de Apoi,
ale cărui Gene ar friza Veșnicia,
unei temporalități mesianice și afrodisiace,
într-un Paradis infrațional,
al Sexului și îmbelșugării,
donate sub formă de stipendii,
pentru Votul plin de promiscuitate,
în favoarea Sfințeniei instituționalizate,
în mărirea și decăderea Banului,
donat Cultelor Absurdului,
din Societatea de Consumat Foamete,
de Întâietate,
în Ierarhia Criminală a Sistemului.

49) Cimitirul Venelor Pustii

Rădăcinile Conștientizării existențiale,
a Facerii,
străpung veșmintele Morții,
pentru a-i extrage seva,
care dă Viață,
unei Lumi infatuate,
și pline de sarcasm mesianic,
scufundat în râul unei Existențe,
care nu mai spală demult,
picioarele fără Pași concreți ai Timpului,
lăsându-l să lânzezească,
în propriul Sânge,
prin care curge,
Cimitirul Venelor Pustii,
de Iubire.

50) Lichidul Amniotic al Ființării

Râsete sinistre,
de Zile încarcerate în propriul Sine,
sparg ecourile obosite și contrafăcute,
ale Cunoașterii,
care se vrea Adevăr Absolut,
în Visul Existenței,
pripășit pe fereastra întredeschisă,
a Ochilor de Cer,
care ne privesc delăsători,
din amvonul Străinului Subconștient,
a cărui Respirație existențială,
am devenit,
încă de când am înotat pentru prima dată,
în Lichidul Amniotic,
al Ființării.

51) Avatar și Moarte

Zestrea nescrisă a Existenței,
constă în Avatarul acesteia,
care este Moartea,
o altă încarnare a Ființării,
de dinainte de a fi Timpul disoluției,
Fecundității Existențiale,
cel mai abil ucigaș,
al Genelor care se luptă,
cu fiecare Zi a Măcelului,
dintre Răsărit și Apus,
ca să rămână cu Speranța,
că undeva-cândva,
vor găsi un Sânge îndeajuns de limpede,
pentru a întemeia o casă,
a unui Viitor,
neosândit,
propriului său trecut,
care-l trage în adâncurile,
Morții de Sine.

52) Democrația Libertății și Fericirii

Gratii de Existență,
stau chircite,
pe genunchii umili,
ai Păcatelor Originare,
care ne-au spurcat Sângele Clipelor Eterne,
transformându-l în Juguri existențiale,
la care să ne înhămăm Destinele,
pricopsite cu onoarea de a fi Vite de Povară,
care să ducă greutatea Fusului Lumii,
până în vârful muntelui Fărădelegilor,
unde să toarcă,
fără încetare,
cămăși de forță și cătușe,
pentru Democrația,
Libertății și Fericirii.

53) La departamentul reclamă și împachetare

Oare câte Suflete,
s-au întrupat în Bulgării de lut,
ale celor șapte minuni ale Lumii?,
căzând de pe schelele Paradisului,
direct,
la departamentul reclamă și împachetare,
din Infernul Facerii și Desfacerii,
de Conștiințe diabolice,
care au clădit Ierarhia,
Societății de Consum,
a Fericirii Banului?

54) Grația de odinioară

Frânturi de Ani Lumină,
stau ascunși prin Întunericul unor Conștiințe,
a Societății de Consum,
ce încă mai încearcă,
să iasă la limanul,
Marii Contemplări Universale,
care le-a născut,
grația de odinioară,
când alergau prin Nesfârșire,
făurind Timpul,
care le-a prins în mrejele sale,
determinând fără voia lui,
Cunoașterea și Creația,
Lumii.

55) Contrarii și Contradicții

Fumurile fabricilor de Pași existențiali,
ale Cuvintelor putred de bogate,
au lăsat Urme adânci,
în plămânii Conștiinței unei Eternități,
care nu-și mai poate respira Existența,
printre Coșurile otrăvite ale Abundenței,
tot mai Întunecate,
care se pierd în ceața amară și sadică,
a Contrariilor și Contradicțiilor,
materiale și sociale,
care se hrănesc unele cu altele,
până când nu vor mai rămâne,
nici oasele albite ale Amintirii,
răsfirate prin țărâna,
în care undeva – cândva,
se întrupau Adevărurile Relative ale Iluziilor.

56) Cât de reale sunt Umbrele

Capcanele de prins Gene,
au fost puse prin toate cotloanele existențiale,
ale Sângelui obsedat,
de boala Perfecțiunii Evoluționiste,
a Păcatului Originar Obligatoriu,
care se răsfiră asupra Conștiinței,
asemeni unui Cancer al Marii Contemplări Universale,
căreia i s-a furat Adevărul Absolut,
trimis în Lume,
ca să ne arate,
cât de reale sunt Umbrele,
în care ne-am întrupat,
Visele Existenței.

57) Deșertăciunea Deșertăciunilor

Urechile Universului și-au pierdut auzul,
când a fost vorba,
ca Existența,
să primească o mână de ajutor,
de la Adevărul Absolut,
singurul care i-ar fi putut spune,
ce anume Contemplă,
privitor la Visul ei,
de a Crea,
Conștiința,
Cunoașterilor,
care sunt cel mai adesea,
Zidurile grele dăltuite în roca dură,
a Deșertăciunii Deșertăciunilor,
în țărâna cărora,
am fost predestinați să ne întrupăm,
sudoarea Zilelor orfane,
de propriul Soare al Fericirii.

58) Întrucât Personalizările Persoanei

Coșmaruri existențiale,
peste care se lasă apusul Eternității,
întrucât Personalizările Persoanei,
nu au fost îndeajuns de justițiabile,
când au făurit,
Societatea de Consumat Speranțe,
abătute și reci,
căzute la Tălpile Morții,
căreia îi închinăm și datorăm,
înteaga Goliciune a Cuvântului Primordial,
în care ne trăim,
Iluzia Vieții.

59) Atât de Norocoase

Determinarea a devenit soclul Ființării,
când potcoavele Existenței,
au fost atât de Norocoase,
încât să poată Conștientiza,
poteca Cuvântului Primordial,
pe care au călcat copitele cailor liberi,
ai Visului Primordial,
din care a răsărit Floarea primului Zâmbet,
culeasă de Timpul obedient și săritor,
în a duce tava Creației,
la masa existențială a Prafului Stelar,
de unde se servește Creatorul,
cu noi și noi,
Feli de Lumi Astrale,
din carnea,
Marii Contemplări Universale.

60) Făurind Lumea pe care o trăim zilnic

Geneza Creației,
este o devenire a Ființării,
unde Evenimentul Primordial,
a devenit Conștient că există,
sub Cerul înstelat al unui Vis,
care ar fi trecut neobservat,
odată cu Întunericul Neantului,
dacă nu i-ar fi fost într-atât de rece,
Marelui Creator și Unic Întâmplător,
încât să-și dorească,
întruparea Visului,
în Realitatea Augmentală,
a Iluziilor Vieții,
făurind Lumea,
pe care o trăim zilnic,
dedicată în întregime,
Morții,
pentru care am fost născuți.

61) Întregind Visele existențiale

Determinismul,
este surogatul prin care Existența,
se poate răsti la Timpul neiertător,
cu propriul Sine,
dar și cu Lumile,
Cuvintelor Primordiale sau nu,
pe care le guvernează,
întregind Visele existențiale,
ale Adevărilor Relative,
pe care Minciunile Absolute,
le maiucid uneori,
cu negările propriilor negații,
ale Conștiințelor,
transpuse,
în Realități Augmentale,
numai bune de a fi prinse,
de câte un Coșmar năvalnic,
ce naște Legități sociale,
printre sufletele desprinse din Copacul Cunoașterii,
care se aștern pe aleile Cimitirelor,
de Sentimente contradictorii,
ale Morții.

62) Cu oiștea prin garduri

Lumile,
abia se mai țin,
pe osiile ruginite ale Destinelor,
amețite,
de atât de multă învârteală a unor Morale,
dezinteresate și dezaxate,
prin Bisericile Umilințelor,
încât nici căruța retrogradă a Conștiinței,
nu mai poate duce Existența,
ca odinioară,
când era gătită de gală,
fără să mai dea cu oiștea,
prin gardurile Cunoașterii,
iar Adevărul Absolut,
îi adora prezența,
la Gala Fericirii,
unde de fiecare dată,
negreșit,
câștiga,
Moartea.

63) La Cetatea Norocului Existențial

Zarurile Ființării,
au fost aruncate în creștetul Creației,
al cărei Destin,
a început să strige disperat,
la Cetatea Norocului Existențial,
ca să i se deschidă porțile Potcoavelor,
care și-au pierdut copitele,
Devenirii Evoluționiste,
în Fântâna Secată a Conștiinței de Sine,
care se scurge încet dar sigur,
pe fruntea Absurdului,
la picioarele căreia va reîntâlni Neantul,
A toate Făcătorul și Desfăcătorul,
Lumilor.

64) Marea Greșeală Universală

Creatorul și-a pus căștile Conștiinței,
pe tâmpile Existenței,
ca să nu poată auzi niciodată,
tânguirile Marii Greșeli Universale,
a Contemplării,
care a determinat Evoluția involutivă,
a Conștientizării de Sine,
salvată în ultimul moment,
de Străinul Subconștient,
al unui Factor Creator și Unic Întâmplător,
pe care nu l-am vrut Dumnezeu,
datorită Iluziilor Vieții,
care în schimbul Lui,
ne-au creat Bisericile înfometate după Mântuitori,
și Păcatele Originare,
ce trebuiesc Mântuite.

65) Judecata dreaptă a Crimei

Unicul Reper,
al Adevărului Absolut,
este Moartea,
care se substituie Existenței,
prin judecata Dreaptă a Crimei,
de a Conștientiza,
Fericirea,
ce nu poate avea opreliști,
în nici o Cunoaștere,
a Durerii,
pe care Sfinții Părinți ai Deșertăciunii,
au licitat-o la cel mai mare preț,
al unor Credințe,
din Sângele,
Păcatelor Originare Obligatorii,
distribuite fără nici o discriminare,
în ieslea Sufletelor,
ce nu realizau,
că suntem animale de povară,
bune la tras jugul Timpului,
pe frunțile Inimilor,
care nu mai băteau Împlinirile,
pentru noi,
mai demult decât Universul,
Adevărului Absolut.

66) O Lume dezaxată

Marea Contemplare Universală,
nu a dorit pentru nunta Existenței,
un Timp,
pe măsura Așteptărilor distruse,
pe peronul ros de Patimi,
al Universului,
Deșertăciunii.

Și atunci a ales Moartea,
care să definească,
raportul dintre Durere și Fericire,
pe aleile Cimitirelor,
unor Sentimente speriate,
de Existență,
care au ales să se sinucidă,
Iubind,
într-o Lume dezaxată,
de propriul ei Sine.

67) Pe Veranda Non-Sensului

Ontologia plăcerii,
ne-a donat Moartea de sine,
a Gnoseologiei Spiritualității,
pe care am încarcerat-o,
în Biserici cu plată la Cutia Milei,
străine de Străinul Subconștient Existențial,
ce ar fi avut mult mai multe de spus,
decât întreg Orizontul de Patimi,
care se ascunde în negurile Noptii,
Sufletelor pripășite,
pe veranda Non-Sensului Existenței.

68) Substituire

Nu Lumile coaxiale ale nivelelor astrale,
au născut Coaxialismul,
ci conexiunile lor,
care și-au creat o Osie Unică,
în postura unei Persoane,
ale cărei Personalizări,
învârte întreg angrenajul,
Devenirii și Ființării,
stabilind normele evolutive sau involutive,
ale Existenței,
supusă adeseori perversiunilor Iluziei,
care-i deformează menirea,
substituind adevăratei Morți,
Viața,
și Vieții,
Suferința.

69) Praf Cosmic al Absurdului Existențial

Conexiunile Cunoașterii,
au interferat cu Ontologicul existențial,
prin Devenire și Ființare Gnoseologică,
determinând,
Determinismul întrupării,
în Materie,
a Speranței,
de a Exista,
pe un substrat aleatoriu,
al unor Gene,
ale căror proprietăți,
au devenit un Complex complexat al Lumii,
care abia își târăște,
fărâma de Existență,
printr-un Praf Cosmic,
al Absurdului existențial,
ce a ajuns să-i orbească,
până și imaginea Morții.

70) Procese Ontologice și Gnoseologice

Liniile de forță ale Conștiinței,
sunt Creația și Moartea,
care leagă toate Sensurile existențiale ale Universului,
într-un buchet metafizic,
al proceselor evolutive și involutive,
Ontologice și Gnoseologice,
ale Conștientizării de Sine,
prin care orice lucru,
sau Univers,
cu toate Personalizările sale,
devine existent,
doar dacă este cunoscut.

Fără Cunoaștere nu există Creație.

71) Derivație Gnoseologică

Limbajul Conștiinței Unice Universale,
este o Derivație Gnoseologică,
a Cuvântului Primordial,
zămislit de Evenimentul Unic Întâmplător,
care a determinat Energia,
transformată în Cunoaștere,
să posede o varietate,
de Valențe Cognitive, Volitive și Afective,
care să întrunească Conștientizarea,
unui Univers,
creat de către Gândul,
care se ține disperat cu mâinile Viselor,
de malurile Iluziilor,
fără de care,
ar muri înecat în Neant.

72) Dau fără greș

Viața este o Iluzie,
a cărei Realitate Augmentală,
se găsește în orice lucru,
care poate deveni folositor,
Ființării Morții,
ale cărei garduri,
sunt mult mai înalte,
decât toate treptele evolutive,
ale Existenței,
luate la un loc,
și puse pe cântarul falsificat,
de Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Creației,
ce încă mai viețuiește,
prin Inima Destinului,
care-și bate propriul Timp,
cu ceasurile sale biologice,
ce dau fără greș,
ora exactă a Cimitirelor,
din Speranțele și Aspirațiile noastre,
de a trăi Fericiți.

73) Loțiune dezinfectantă

Libertatea este un reper existențial variabil,
la fel ca și Iubirea,
pe care dacă le ai,
nu știi niciodată cât de mult poți să le folosești,
întinzând coarda Destinului,
care ne ține ancorați,
de Realitatea Augmentală a Existenței,
conștienți că sub noi,
se deschide hăul fără margini,
al Morții de Sine,
care ne arată Liberul Arbitru al Iluziilor,
pe care le spălăm și le pieptănăm,
în fiecare dimineață a Gândurilor,
cărora le adăugăm fără încetare,
cea mai bună loțiune dezinfectantă,
de Amintiri,
mai mult sau mai puțin,
compromise.

74) Vărsatul de Vânt al Întâmplărilor

Paradoxul,
a devenit pâinea existențială a Iluziilor Vieții,
fără de care nici o Eternitate de Clipă,
n-ar mai sta la cheremul,
unei singure firimituri de Existență,
pe masa soioasă a acestei Lumi,
pline de Vărsatul de Vânt al Întâmplărilor,
la gheana de gunoi a unor Istории,
pe care nici un Timp care se respectă,
nu le-ar vrea în apropierea lui,
chiar dacă este un om al străzii,
înglodat până peste cap,
în datoriile pe care le are de plătit,
Morții.

75) Umbra Existențială a Lumii

Persoana Conștientizărilor,
s-a Personalizat,
în Legitățile Iluziilor și Realităților,
unei Deveniri,
care și-a propus Ființarea,
ca roată de rezervă,
în cazul în care Moartea,
n-ar mai avea Eternitatea,
cu care să se hrănească,
la masa Adevărului Absolut,
care o consideră,
Unica Realitate Întâmplătoare,
a Totului,
care se oglindește,
în Contrariile sale Absolute,
adevărate sau false,
iar Imaginea reflectată,
este Umbra existențială,
a Lumii noastre.

76) O Întrebare delicată

Existența,
este o Întrebare delicată,
a Conștiinței de Sine,
care se reflectă abuziv,
într-un Liber Arbitru inexistent unei Realități,
a Contrariilor Absolute,
unde Timpul,
nu mai există ca reper și dimensiune,
ci doar ca element distinct,
al Conștientizării Metafizice,
redevinând liantul transcendent,
al Adevărului Absolut,
care unește nivelul astral al Lumii,
cu Veșnicia.

77) Învârteli existențiale

Dimensiunile sunt caracteristici,
pe care le-au primit Genele Iluziilor Vieții,
drept repere ale Simțirii Conștiente,
prin care Lumea Fizică a Existenței,
se împreună cu cea Spirituală,
într-o teză Evoluționistă,
a Devenirii și Ființării,
unei Negări a Negației,
prin care Adevărurile Relative,
își mută Minciunile de la unele la altele,
încercând să devină credibile,
învârtelilor existențiale,
ale unei Lumi în derivă.

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII